

РЕШЕНИЕ

№ 240

гр. Благоевград, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на трети декември през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Маргарита Коцева
Членове: Илияна Стоилова
Величка Пандева

при участието на секретаря М. Миразчийска
като разгледа докладваното от Маргарита Коцева Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20211200600389 по описа за 2021 година

Производството пред Благоевградски окръжен съд е образувано по
въззивна жалба, подадена от адвокат А. А. като защитник на подсъдимия К.
М. М. срещу постановената по н.ч.х.д. № 1369/2017 г. по описа на Районен
съд – Благоевград Присъда № 91714 от 25.02.2021 г.

В жалбата на защитника на подсъдимия М. се сочи, че атакуваният
съдебен акт е неправилен, незаконосъобразен, постановен при нарушение на
материалния закон и съдопроизводствените правила, като се излагат
подробни доводи във връзка с повдигнатото обвинение за престъпление по
чл. 130, ал. 2 НК, че мотивите на съда представляват буквален препис на
частната тъжба, съдът не бил обсъдил доказателствата по делото, от които по
несъмнен начин не се установявало, че вследствие на нанесени удари подс. М.
е причинил на пострадалата телесната повреда, посочена в частната тъжба.
Излагат се и подробни доводи за незаконосъобразни изводи на съда за
виновност на подсъдимия в извършено престъпление по чл. 146, ал. 1 НК,
защото подсъдимият е изразил възмущение и силната си емоционална
реакция, но не е накърнил по този начин личната самооценка на пострадалата,

като използваните от подсъдимия неприлични изрази били реакция на твърдение на частния тъжител с обвинителен уклон, нямало доказателства, че частният тъжител се е почувствал засегнат от думите, като престъпление по чл. 146, ал. 1 НК не било осъществено от обективна и субективна страна. Тъй като обвиненията срещу подсъдимия не били доказани, се иска отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подс. М. бъде признат за невиновен и оправдан по обвинението с частната тъжба за престъпления по чл. 130, ал. 2 НК и по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК.

Пред въззивната инстанция не е проведено съдебно следствие за събиране на нови доказателства.

По делото са били насрочени 7 съдебни заседания, които са отлагани по постъпили молби от подсъдимия и неговия защитник, като ход на делото е даден в насроченото 8 по ред съдебно заседание на 03.12.2021 г. В хода на това съдебно заседание подсъдимият и неговият защитник правят искане за прекратяване на наказателното производство поради изтекла давност за наказателно преследване съгласно чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК и изминал срок повече от 4 г. и половина от датата на обвинението за деяние на 16.05.2017 г. Подсъдимият изрично пред съдебния състав поддържа позицията на адвоката си, като иска прекратяване поради изтекла давност и не желае произнасяне по вината.

В хода на съдебните прения повереникът на частния тъжител иска постановяване на съдебен акт, с който се потвърди присъдата на РС – Благоевград в гражданската ѝ част като правилна и законосъобразна, като се съгласява, че е изтекла давността, предвидена в закона, поради което подсъдимият не следва да понесе наказателна отговорност, като е налице основание за прекратяване на наказателното производство. Сочи се, че събраните доказателства в районния съд установяват изложената в тъжбата фактическа обстановка, поради което следвало да се потвърди присъдата в гражданската част, макар и подсъдимият да не понесе наказателна отговорност поради неприключване на процеса от съда в разумен срок. Претендират се направените разноси в първата и въззивната инстанции.

Защитникът на подсъдимия М. – адв. А., изразява становище, че са налице предпоставките за цялостна отмяна на присъдата в наказателната и в гражданската ѝ част поради изтичане на максималния срок на давността за

наказателно преследване. С оглед акцесорността на гражданската отговорност според защитника на подсъдимия при прекратяване на наказателното производство следва да се прекрати производството в гражданската част, като се даде възможност на засегнатото лице да предяви претенцията си по граждански ред.

Подсъдимият в хода на пренията и в последната си дума поддържа казаното от неговия адвокат.

Въззивният съд, след като обсъди материалите по делото, изложените доводи в жалбата, становищата на страните в хода на съдебните прения пред него и след като провери изцяло правилността на присъдата съобразно правомощията си по чл. 314 НПК, намира следното от фактическа и правна страна:

С обжалваната Присъда № 91714 от 25.02.2021 г. по н.ч.х.д. № 1369/2017 г. по описа на Районен съд – Благоевград подс. КР. М. М. е признат за виновен в това, че на 16.05.2017 г. за времето от 15 до 16 часа в град С., на ул. “Г. Д.” № *, пред вратата на кухнята и в коридора на първия жилищен етаж от двуетажна жилищна сграда в следствие на нанесен на побой – удари с ръце и ритници с крака, причинил на сестра си М. М. Д. травматични увреждания, изразяващи се в синкавочервеникаво кръвонасядане и повърхностно охлузване със свличане на епидермиса по външната повърхност в долната трета на дясната подбедреница, разположено хоризонтално с размери 4/2,5 см. и болки в дясната половина на врата и лявата поясна част на гърба; петнисто синкаво кръвонасядане по вътрешната повърхност на дясната мишница с размери 4/2 см.; синкаво кръвонасядане по кожата на дясната подбедреница в средната ѝ третата по външната повърхност с овална форма и размери 5/4 см.; подобно кръвонасядане по кожата на дясното коляно с размери 3/2 см.; по кожата на задната повърхност на лявата подбедреница се установява кръвонасядане със синкав цвят и размери 4/2 см., с което ѝ е причинил лека телесна повреда, изразяваща се в болки и страдание, като за престъпление по чл. 130, ал. 2 НК на основание чл. 54 НК му е наложено наказание „пробация“ с пробационни мерки: „Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца, изпълнима при периодичност два пъти седмично”; и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца по график, определен от служителя“. С присъдата подс.

М. е признат за виновен в това, че по същото време, на същия адрес, пред двуетажната жилищна сграда отправил унизителни за честа и достойнството на частната тъжителка - сестра си М. М. Д., обидни думи, като казал: „Взимай си отрепката и си заминавай за В. и повече да не сте идвали тука“, като за престъпление по чл. 146, ал. 1 НК на основание чл. 54 НК му е наложено наказание глоба в размер на 1 000 лева, като е оправдан по първоначално повдигнатото обвинение по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК. С присъдата на основание чл. 23, ал. 1 НК е наложено най-тежкото наказание между определените му за двете престъпления – пробация с пробационни мерки: „Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца, изпълнима при периодичност два пъти седмично”; и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца по график, определен от служителя. С присъдата подс. М. е осъден да заплати на частния тъжител М. М. Д. сумата от 1 000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болка и страдание от извършеното престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, ведно със законната лихва от 16.05.2017 г. до окончателното изплащане, като над уважения размер този граждански иск е отхвърлен като неоснователен; с присъдата е уважен и частично за сумата от 500 лева, предявен граждански иск за обезщетение за причинените на частния тъжител неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болка и страдание от извършеното престъпление по чл. 146, ал. 1 НК, като подс. М. е осъден да заплати тази сума със законната лихва от 16.05.2017 г. до окончателното изплащане, предявеният граждански иск над уважения размер е отхвърлен като неоснователен. С присъдата на подс. М. е възложено заплащането на 100 лв. като държавна такса за предявените два граждански иска, както и 5 лв. за издаване на изпълнителен лист.

Въззивният съд намира, че са налице основанията за отменяване на постановената присъда в наказателната ѝ част и прекратяване на наказателното производство, водено срещу подс. М. за двете престъпления, за които е постановена присъда, обжалвана в настоящето производство само от подсъдимия по делото, поради следните съображения:

Престъпленията по чл. 130, ал. 2 и по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26 НК, в които е обвинен подс. М., са резултатни, като с оглед повдигнатото обвинение в частната тъжба резултатът от действията на подсъдимия е

настъпил и за двете престъпления на 16.05.2017 г. В съдебното заседание на 03.12.2021 г. подсъдимият М. в присъствието на защитника си – адв. А., изрично е заявил, че желае прекратяване на делото поради изтекла давност и не желае съдът да се произнася по вината. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 3 НК давността за наказателно преследване започва да тече от довършване на престъпленията - в конкретния случай това е 16.05.2017 г. Предвиденото наказание за престъпление по чл. 130, ал. 2 НК е лишаване от свобода до 6 месеца или пробация, или глоба от 100 до 300 лв., а за престъплението по чл. 146, ал. 1 НК – глоба от 1 000 до 3 000 лв. с възможност за налагане и на обществено порицание, като съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК относителната погасителна давност за наказателно преследване е 3 години. Абсолютната давност за изключване на наказателното преследване за престъпленията, в извършването на които е бил обвинен подс. М. с частната тъжба и са били предмет на обжалваната присъда, е 4 години и 6 месеца, предвид разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК. Посоченият абсолютен давностен срок за погасяване на наказателното преследване за извършените от подсъдимия престъпления, за които му е повдигнато обвинение от частния тъжител, е изтекъл на 16.11.2021 г., поради което и съдът намира, че наказателното производство срещу него с оглед изрично направеното искане за това от подсъдимия и неговия защитник следва да бъде прекратено поради погасяване по давност на наказателното преследване. Постановената от първата инстанция присъда срещу подсъдимия М. в наказателната ѝ част следва да бъде изцяло отменена на основание чл. 334, т. 4 НПК и прекратено наказателното производство, водено за престъпления по чл. 130, ал. 2 НК и по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26 НК, тъй като последица при изтичането на определения в закона срок за наказателно преследване е изключването на наказателната отговорност, която не може да бъде реализирана независимо на какво се дължи изтичането на давностния срок, като съдът е длъжен да отмени присъдата, независимо дали е оправдателна или осъдителна, както и да прекрати наказателното производство.

Налице е обаче задължение въззивният съд да провери правилността и законосъобразността на присъдата на районния съд в гражданската ѝ част, като не може да бъде удовлетворено искането на подсъдимия и неговия защитник за отмяна на присъдата и в тази част и за прекратяване на производството по предявените и разгледани граждански иски. Следва само

да се посочи задължителната за съда практика /ТР № 1 от 4.02.2013 г. на ВКС по тълк.д. № 2/2012 г., ОСНК/, съгласно която „съдът се произнася по приетия за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск, предявен от пострадалия, когато в хода на първоинстанционното разглеждане на делото и преди постановяването на присъдата настъпи някое от основанията по чл. 79, ал. 1 НК и наказателното производство бъде прекратено“, като такова е и задължението на въззивната инстанция.

Предмет на разглеждане от районния съд в наказателното производство са били предявени и приети в с.з. на 05.10.2017 г. граждански иски за неимуществени вреди от тъжителката М. М. Д. срещу подс. КР. М. М. – за сумата от 1 500 лв. като обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл. 130, ал. 2 НК, и 2 000 лв. като обезщетение за неимуществени вреди от престъплението по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК, като сумите и по двата иска са претендирани със законната лихва от деня на увреждането – 16.05.2017 г.

При спазване на процесуалните изисквания районният съд е провел съдебно следствие, в което е изяснил всички обстоятелства по делото, като въззивната инстанция намира направените фактически изводи за правилни и поради това са неоснователни възраженията в жалбата за недоказаност на фактите, описани в мотивите на районния съд, като въз основа на тези факти следва да се направи извод за наличие на състав на непозволено увреждане по всеки един от предявените граждански иски.

Тъжителката М.Д. и подсъдимият К.М. са брат и сестра, като М.Д. със съпруга си – св. Д. Д., към датата на обвинението живеели в гр. В., а подс. К.М. със съпругата си – св. А. М. и синът им – св. М. М., живеели на втория етаж в двуетажна къща в гр. С., ул. “Г. Д.“ № *, като на първия етаж в същата къща живеели родителите на страните – св. З. М., и съпругът ѝ М. М., починал в хода на производството, последните двама ползвали отделни стаи от този етаж на къщата. До преди няколко години от случилото се отношенията между страните по делото като брат и сестра и техните семейства, както и отношенията на страните с родителите им, били много добри, като общували и си помагали.

С нотариален акт за дарение на недвижим имот и отстъпване право на строеж на 29.05.1985 г. родителите на тъжителката и подсъдимия дарили на

подсъдимия - сина си К.М., втория жилищен етаж от двуетажна еднофамилна жилищна сграда, застроена в собствения на дарителите парцел IV, пл. номер 15 в квартал 3 по плана на гр. С. със застроена площ на етаж от 68 кв. м. и отстъпили правото на строеж на пристройка към втория жилищен етаж от 60 кв. м., представляваща самостоятелно жилище. Впоследствие с нотариален акт на 22.02.2017 г. починалият М. М. и св. З. М. продали на подсъдимия К.М. 710/810 и.ч. от посочения по-горе парцел, в който била сградата, в която живеели, целият с площ от 810 кв.м., като разпределили и ползването на свободното дворно място така, че родителите на страните по делото да ползват собствените им 100 кв.м. и да имат свободен достъп до собствения им първи жилищен етаж от построената в имота жилищна сграда. След последната сделка поради претенции на подсъдимия К.М. към родителите му да прехвърлят и собствеността върху първия жилищен етаж от къщата, където живеели, и останалите от парцела 100 кв.м., и несъгласие за това от страна на св. З. М., която споделила по телефона с дъщеря си – тъжителката М.Д., а също и с други свои роднини, последвало влошаване на отношенията първо между майката /св. З. М./ и сина /подс. М./, а след това и между брата и сестрата – страни по настоящето дело, както и между семействата им. Поради съгласие за прехвърляне на имота /етажа и останалите 100 кв.м. от парцела/ от страна на бащата на страните по делото подс. М. и семейството му се грижили предимно за бащата, а св. З. М. била обиждана от подсъдимия, последният се държал добре само с бащата, подсъдимият забранявал на св. З. М. да говори с дъщеря си, семейството на подсъдимия в един период от време дори подслушвало разговорите между двете. Заради отношението на подсъдимия към майка му и претенциите му към жилището на родителите им към м. май 2017 г. вече били силно влошени отношенията между брата и сестрата, страни в настоящето дело.

На 16.05.2017 г. тъжителката М.Д. със съпруга си – св. Д. Д., пристигнали с автомобил от гр. В. в гр. С. в дома на ул. “Г. Д.” № *, защото били уведомени от майката – св. З. М., за отношението на подсъдимия към нея и искали да пуснат жалба в полицията. Двамата били при родителите на тъжителката на първия етаж, като направили някои неща, от които имали нужда възрастните хора – изкъпали, почистили жилището, пазарували лекарства и храна, М. М. /бащата на страните/ бил отведен да го подстрижат. Ранният следобяд – около 13-14 часа, св. Д. Д. отишъл до центъра на града, за

да закупи други лекарства, като после решил да пие кафе с братовчеди на съпругата си – свидетелите Х. Д. и Б. Д..

В това време тъжителката М.Д. била в дома на родителите си и разчиствала. Около 14 часа същата била в стаята със св. З. М., миела съдове, когато в стаята влязъл подс. К.М., за да остави 20 лева, които взел като социална пенсия на майка им. Имало разговор между последната и подсъдимия дали му дава тия 100 кв. м. от дворното място, на което св. З. М. отговорила, че докато е жива, няма да му ги даде, след което подсъдимият поискал от тъжителката да излязат за малко от стаята, за да поговорят. Последвал скандал между двамата, в който си разменяли и обвинение кой се грижи по-добре за майка им, след което подс. К.М. с двете си ръце сграбчил за главата сестра си и я повлякъл към коридора, на вратата на стаята я изритал с крак, тъжителката започнала да пищи, а подсъдимият в присъствието на майка им ѝ казал „А ма глупачко, ти повече няма да стъпиш в този дом, аз ще те вкарам в гробищата!“, св. З. М. чувала от коридора пищенето на дъщеря си и виковете на подсъдимия, че ще я вкара в гробището и повече няма да съществува. В коридора подсъдимият нанесъл на тъжителката още няколко удара с ръце и ритници, като я държал за шията, докато в един момент последната се отскубнала и избягала на улицата. Св. З. М. от вратата на стаята си погледнала в коридора и на стълбището на входа, но не видяла никой. Разправията в същото време била чута и от сина на подсъдимия – св. М. М., който по това време бил в къщи и слязъл на първия етаж.

Излизайки на улицата, тъжителката М.Д. била без телефон и уплашена да се върне обратно в дома на родителите ѝ, поради което отишла при св. К. А., приятел на подсъдимия и съсед на къщата на страните. На св. К. А. тъжителката казала, че е бита от брат си и го помолила да ползва телефона, като на телефон 112 тъжителката подала сигнал за случилото се в 14:37 ч., като останала на улицата да чака полицията, а през това време св. М. М. прибрал баща си – подс. К.М., в дома им, тъжителката тогава взела телефона си от стаята на майка ѝ и се обадила на съпруга си – св. Д., като поискала от него да се прибере бързо, защото брат ѝ я пребил. Св. Д. съобщил за това на свидетелите Х. и Б. Д., с които пиел кафе в момента на обаждането, като св. Д. и св. Х. Д. с автомобил се отправили към мястото на случилото се.

След подадения сигнал на тел. 112 на място пристигнали полицейски

служители /св. И. и св. С./ и екип на ФСМП – С.. Фелдшерът – св. В. Х. и шофьорът – св. Е. Д., установили тъжителката М.Д., клекнала на улицата. Св. В. Х.в прегледал тъжителката М.Д., като установил, че същата има зачервяване в областта на шията, а долната част от гърба била палпаторна болезнена, за което съставил и Фиш за спешна медицинска помощ (лист 54 от делото на районния съд). Тъжителката не била закарана с линейката в здравно заведение, като във фиша е посочено, че след семеен скандал тъжителката е твърдяла, че е била бита. Пристигналите на място полицейски служители извикали подс. М. от дома му, били съставени на двете страни в спора разпореждания по чл. 64 ЗМВР. След пристигането на място на свидетелите Д. Д. и Х. Д. /същите видели тъжителката разчорлена, държала се за врата, шията ѝ била червена, като се оплаквала, че е пребита от брат си/, съпругът на тъжителката питал подсъдимия К.М. защо бие жени, на което подсъдимият, обръщайки се към св. Д., до който била съпругата му – тъжителката, казал: „Взимай си своята отрепка, отивайте във В. и повече не се връщайте тук“.

По-късно същия ден тъжителката М.Д. и св. Д. посетили съдебен лекар в Благоевград, който след преглед на тъжителката издал медицинското свидетелство на лист 7 от делото на районния съд, в което описал като обективни находки: синкавочервеникаво кръвонасядане и повърхностно охлузване със свличане на епидермиса по външната повърхност в долната трета на дясната подбедрица, разположено хоризонтално с размери 4/2,5 см. и оплакване от болка в дясната половина на врата и лявата поясна част на гърба, като заключението на съдебния лекар било, че установените кръвонасядане и охлузване на дясна подбедрица, палпаторна болка в лява поясна половина на гърба е причинила болка и страдание.

Същия ден тъжителката и съпругът ѝ се прибрали във В., докато пътували тъжителката плачела и била в недобро психическо състояние. Няколко дни след това – на 19.05.2017 г., тъжителката М.Д., тъй като продължавала да не се чувства добре - изпитвала болки по тялото, гърба и краката, появили се нови синини, посетила съдебен лекар в гр. Пазарджик, който издал на тъжителката медицинско свидетелство на лист 8-9 от делото на районния съд, в което описал като обективни находки: петнисто синкаво кръвонасядане по вътрешната повърхност на дясната мишница с размери 4/2 см.; синкаво кръвонасядане по кожата на дясната подбедрица в средната ѝ трета по външната повърхност с овална форма и размери 5/4 см.; подобно

кръвонасядане по кожата на дясното коляно с размери 3/2 см.; по кожата на задната повърхност на лявата подбедрица се установява кръвонасядане със синкав цвят и размери 4/2 см., заключението му било, че на М. М. Д. поради установените при прегледа множество кръвонасядания по крайниците, които са резултат от действието на твърд тѣп предмет и отговаря по време и начин да са получени, както съобщава пострадалата, като ѝ е причинена болка.

Посочената по-горе фактическа обстановка е приета за установена в мотивите на районния съд, като с оглед съществуващите противоречия в гласните и писмени доказателства следва да се посочи следното: Въпреки заинтересоваността на много от разпитваните свидетели в хода на проведеното съдебно следствие пред районния съд поради близките роднински отношения от една страна и от друга – непротиворечивите доказателства, че са влошени отношенията между свидетели и страна по делото, правилно районният съд е дал вяра на показанията на св. З. М., макар и същата да е в лоши отношения с подсъдимия и в добри – с частната тъжителка, както и на показанията на съпруга на частната тъжителка и пристигналия на място с него братовчед на страните по делото, тъй като показанията на тези свидетели /макар и да противоречат на показанията на сина и съпругата на подсъдимия/ са в унисон помежду си и се подкрепят от съставените писмени документи за случилото се и за получените увреждания от тъжителката, от доказателствата за подаден сигнал на тел. 112 и от показанията на пристигналите на място служебни лица, пред които изключително кратко време след случилото се тъжителката е казала в какво точно се е изразявал конфликтът с нейния брат – подсъдим по делото. Св. З. М. е очевидец на част от действията на подсъдимия на 16.05.2017 г. – като е възприела конфликта между страните и хващането от подс. К.М. на сестра му за главата, повличането навън, чула е думите „А ма, глупачко ти повече нема да стѣпиш в тоя дом, аз ще те вкарам в гробищата“. Св. Д. Д. в унисон с показанията на св. З. М. установява, че е извикан да се върне в къщата, защото тъжителката е пребита от брат си, възприел съпругата си разчорлена, боса и с червени петна и кръвонасядания по шията; до него е била тъжителката, когато подс. М. е казал „Вземай си своята отрепка, отивайте във В. и повече не се връщайте тук“, сочи същите обстоятелства, които е възприела св. З. М., като разказано му за случилото се от тъжителката, дава показания, които се подкрепят от медицинските документи и изготвената в

хода на съдебното следствие пред районния съд експертиза /за състоянието на тъжителката, какви са били увражданията ѝ и защото са ходили два пъти при съдебен лекар/. Показанията на свидетелите З. М. и Д. Д. са в унисон и с показанията на св. Х. Д., който на място също е възприел състоянието на тъжителката и е разбрал причината за това, защото „К. е пребил М.“. Св. Б. Д. също е чул разговора по телефона между тъжителката и съпруга ѝ, плачейки, тъжителката е казала, че е била пребита. Макар и в приятелски и съседски отношения с подсъдимия, св. К. А. в подкрепа на посочените по-горе гласни доказателства установява, че преди да се обади на тел. 112 тъжителката му е казала, че брат ѝ я бил. За получените наранявания след случилото се освен обсъдените гласни доказателства в тяхна подкрепа са показанията на св. В. Х. който е видял тъжителката разтревожена и е съставил фиша за спешна помощ, макар и да не си спомня подробности от прегледа, описаното в съставения от този свидетел фиш съвпада като информация със заявеното от свидетелите, възпрели действия на подсъдимия или получили информация за случилото се от тъжителката. Показанията на разпитаните полицейски служители едноточно установяват получените от тях сведения за проблеми на тъжителката с брат ѝ, както и между последния и майка му, за които е имало подавани жалби в полицейското управление.

Не следва да се кредитират изцяло показанията на близките на подсъдимия – св. А. М. и св. М. М.. Всички гласни доказателства следва да се определят като непротиворечиви за влошените отношения, като са налице противоречия за конкретната причина за влошаване на отношенията, което не е от съществено значение за настоящето дело /дали имотните претенции на подсъдимия и семейството му са причина за това или лошата лична хигиена на св. З. М./.. Съпругата и синът на подсъдимия с показанията си целят да изградят защитна позиция на подсъдимия, но техните показания за това, че подсъдимият не е удрял сестра си, са не само в противоречие със свидетелите, които са в близки и добри отношения с частната тъжителка М.Д. и поради това имат интерес при даването на показания да подкрепят нейната претенция, но и с показанията на незаинтересовани свидетели, които изключително кратко време след случилото се са получили информация от тъжителката, че е бита от брат си, като това е отразено в съставени писмени документи като информация и в тези документи са посочени обективно установени увреждания, които отговарят на свидетелските показания за

начина и вида на нанесени удари и влачене от подсъдимия на тъжителката, като следва да се посочи, че св. М. М. подкрепя показанията на баба си за това, че е възприел размяна на реплики и разправия между баща му и леля му М..

Изслушаната в хода на съдебното следствие пред районния съд съдебно-медицинска експертиза е в подкрепа както на посочените по-горе като достоверни гласни доказателства, така и дава заключение за достоверност на съставените медицински свидетелства, които пък са в унисон с показанията на свидетелите, които установяват възприетите зачервявания на тъжителката М.Д. по шията, болките, които е изпитвала, и областта от тялото, където са били тези болки, какви удари и съответно дърпане и влачене е имало по отношение на пострадалата. В.л. в заключението е направило извод, че съдебните лекари, издали медицинските удостоверения от 16.05.2017 г. и от 19.05.2017 г., са отразили като предварителни сведения, че при инцидента на 16.05.2017 г. пострадалата е хваната за главата и врата, издърпана навън пред вратата и удряна с ръце и ритана, като е получила непосредствено след инцидента зачервяване и болка на врата и болка в областта на гръдния кош отзад, като констатираните обективно травматични увреждания, описани във всяко едно от двете медицински удостоверения, не са наложили квалифицирана медицинска обработка или увредили функции, или орган, но по своя медико-биологичен критерии са ѝ причинили болка и страдание, с лек до умерен интензитет в началото и постепенно отзвучаващ за около една, а предвид възрастта ѝ и здравословното ѝ състояние до към две седмици, без изгледи да оставят по-късни и трайни обективни травматични последици. В.л. е категорично, че установените в двете медицински свидетелства травматични увреждания не се изключват, а по-скоро взаимно се потвърждават и допълват, същите като вид, морфология, разположение и еволюционна давност, отговарят да са причинени по време и начин, посочен в предварителните сведения на медицинските свидетелства - чрез блъскане, дърпане, удряне, с нанасяне на ритници в областта на долните крайници, към след обяда на 16.05.2017 г., като установените кръвонасядания на дясната подбедрица в медицинското свидетелство от 16.05.2017 г. и тези установени по подбедрицата в медицинското удостоверение от 19.05.2017 г., като морфология и разположение, отговарят да се дължат на удари с твърд, тъп предмет, какъвто е и човешкият крак при нанасяне на ритници, а описаното в

медицинското свидетелство от 19.05.2017 г. петнисто кръвонасядане по вътрешната страна на дясната мишница, отговаря да се дължи на удар или натиск от твърд тъп предмет с ограничена контактна повърхност, каквито са човешките пръсти и ръце, както при удар в тази област, така по-скоро при блъскане и дърпане от второ лице. Вещото лице е направило и извод, че данните, установени от психиатър, че пострадалата е била с последващ психологичен проблем, може да е и следствие на посочения от тъжителката скандал – инцидент с побой и заплахи, на фона на индивидуална психологична предиспозиция и устойчивост, като рецидивизиране на обостряне на оплаквания от заболявания на депресивно разстройство, като преди това пострадалата е била в клинична ремисия, се дължи най-вече на стресова компонента, от нарушено психо-емоционално равновесие, вероятно следствие на посочения инцидент, на фона на предварително увреден терен, тъй като преживян инцидент, може да остави неврастенна симптоматика /главоболие, лесна уморяемост, вегетативна лабилност, потиснатост, тревожност и др./. Изводите на в.л. по СМЕ подкрепят показанията на св. Д. като лице /макар и заинтересовано от изхода на процеса/, което е било най-близко до пострадалата след случилото се, като дава показания за състоянието ѝ, докато са се прибирали във В. и след това какви са били причините да се потърси помощ от психиатър.

При така изложената фактическа обстановка следва да се направят следните правни изводи по отношение на предявените граждански искиове:

Законосъобразни и правилни са изводите на районния съд за наличие на всички предпоставки за частично уважаване на предявените граждански искиове /поради липсата на жалба от частния тъжител размерите, в които са уважени гражданските искиове, не могат да се коригират/. Деянието на подсъдимия К.М. следва да се определи като непозволено увреждане по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, тъй като същото е противоправно /нарушава задължението да не се вреди другиму, като със същото са осъществени съставите на престъпления по чл. 130, ал. 2 и по чл. 146, ал. 1 НК, наказателната преследване за които се прекратява поради изтичане на предвидената в закона давност/, виновно е извършено, довело е до причиняване на тъжителя Д. на неимуществени вреди /болки и страдания от леката телесна повреда и накърняване честта и достойнството ѝ от

отправените обидни думи към същата/, които са пряка и непосредствена последица от деянието на подсъдимия. Въпреки погасяването на наказателната отговорност поради изтичане на предвидената в закона давност за престъпления по чл. 130, ал. 2 и чл. 146, ал. 1 НК с оглед задължението на съда по чл. 307 НПК за произнасяне и в този случай по предявени граждански иски, дава основание съдът да прецени дали е непозволено увреждане и какъв размер на обезщетение следва да получи пострадалата за претърпените вреди от престъпленията, за които подсъдимият не носи наказателна отговорност. Според въззивната инстанция с извършеното от подс. М. деяние, обстоятелствата на което са описани по-горе във фактическата обстановка, са осъществени състави на непозволено увреждане както следва: На 16.05.2017 г. след обяд, в гр. С., на ул. "Г. Д." № *, пред вратата на кухнята и в коридора на първия жилищен етаж от двуетажна жилищна сграда, подсъдимият К.М. е причинил на сестра си М.Д. лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, като ѝ е причинил следните травматични увреждания - синкавочервеникаво кръвонасядане и повърхностно охлузване със свличане на епидермиса по външната повърхност в долната трета на дясната подбедрица, разположено хоризонтално с размери 4/2,5 см. и болки в дясната половина на врата и лявата поясна част на гърба; петнисто синкаво кръвонасядане по вътрешната повърхност на дясната мишница с размери 4/2 см.; синкаво кръвонасядане по кожата на дясната подбедрица в средната ѝ трета по външната повърхност с овална форма и размери 5/4 см.; подобно кръвонасядане по кожата на дясното коляно с размери 3/2 см.; по кожата на задната повърхност на лявата подбедрица кръвонасядане със синкав цвят и размери 4/2 см. Описаните травматични увреждания са в резултат на действия на подсъдимия К.М. на посочената дата – същият е хванал за шията пострадалата, като я дърпал и влачел от стаята към коридора на етаж, нанесъл ѝ удари с ръце и ритници, дърпал я с ръцете, като пряка последица от тези действия са установените от съдебните лекари при извършените два прегледа след случилото се травматични увреждания. В мотивите на районния съд е направен обоснован и правилен анализ на събраните доказателства, установяващи извършените действия от подсъдимия и свързаните със същите констатирани травматични уврежданията на пострадалата. Районният съд е изложил мотиви, които се споделят от настоящата инстанция, защо не следва да се кредитират за всички

обстоятелства показанията на близките на подсъдимия – съпруга и син, разпитани като свидетели по делото, които с показанията си искат да установят липсата на противоправно поведение на подсъдимия, като въззивният съд възприема изводите, че достоверни са останалите гласни доказателства, тъй като същите се подкрепят от съставените медицински документи за установените при пострадалата М.Д. травматични увреждания и изготвената съдебно-медицинска експертиза за същите. Кредитираните доказателства установяват по несъмнен начин и причинната връзка между действията на подсъдимия и причинените травматични увреждания, вида на същите, причинили болка и страдание на пострадалата, с лек до умерен интензитет в началото и постепенно отзвучаващ за около една до към две седмици, без изгледи за по-късни и трайни обективни травматични последици. Доказателствата по делото дават основание за извод, че подсъдимият е извършил виновно, при пряк умисъл, действията, с които е причинил лека телесна повреда на пострадалата – същият е съзнавал противоправия характер на действията си, предвиждал е, че със същите ще причини телесни увреждания на пострадалата, искал е да ѝ причини болка и страдание. Въззивната инстанция не се съгласява с мотивите на районния съд, че деянието на подсъдимия е извършено при условията на евентуален умисъл, тъй като подсъдимият е целял да причини увреждания, като това, че не е целял конкретно увреждане не води до евентуален умисъл, а само е неопределен относно вида на целените увреждания прекият умисъл на подсъдимия за причиняване на непозволено увреждане.

От доказателствата по делото се установява, че с противоправните действия на подсъдимия в пряка причинна връзка са причинени неимуществени вреди от пострадалата, обезщетяването на които дължи подсъдимият, който е извършил непозволено увреждане. Правилно районният съд е определил размера на обезщетението по предявения граждански иск за неимуществени вреди поради причинените телесни увреждания на пострадалата Д. на 1 000 лева, която сума подс. К.М. дължи на пострадалата М.Д. със законната лихва от датата на увреждането - 16.05.2017 г., до окончателното ѝ изплащане, предвид направеното искане за това. Противоправните действия на подсъдимия са увредили здравето на пострадалата, на която са причинени множество телесни увреждания в различни части на тялото съгласно посоченото по-горе като установено от

доказателствата, пострадалата е търпяла физически болки от причинените ѝ телесни увреждания около 2 седмици, като се е наложило не само два пъти да посети съдебен лекар, но и във връзка със случилото се в деня на увреждането да ѝ бъде извършен преглед от екип на ФСМП – С., като много хора веднага след случилото са възприели разтревоженото състояние на пострадалата, същата след случилото се не само е изпитвала физически болки, но е имала нужда и от посещение при психиатър поради обостряне на психически проблеми на същата. Подсъдимият с действията си е увредил здравето на пострадалата негова сестра и макар според въззивната инстанция сумата от 1 000 лв. да не възмездява в достатъчна степен пострадалата с оглед множеството телесни увреждания, времето на търпените болка и страдание, търпените наред с физическите и психически болки във връзка със случилото се, липсата на жалба от частния тъжител не дава възможност да се увеличи размера на обезщетението до пълния му предявен размер от 1 500 лв., поради което следва да се потвърди в тази част присъдата. От доказателствата по делото се установява и деяние на подсъдимия, с което същият е причинил увреждане на пострадалата с оглед отправените от него в присъствие на пострадалата и на други лица, които като очевидци са чули думите на подсъдимия, като на 16.05.2017 г. след обяд е казал в присъствието на частния тъжител М.Д. унизителни за честта и достойнството ѝ думи - пред вратата на кухнята на първия жилищен етаж от двуетажна жилищна сграда в град С., на ул. "Г. Д." № *, ѝ казал думите „А ма глупачко ти повече нема да стъпиш в тоя дом, аз ще вкарам в гробищата“, като тези думи са чути от майката на страните по делото – св. З. М., и на същата дата, на улицата пред къщата, в присъствието на пострадалата М.Д. и нейния съпруг – св. Д. Д., и братовчед – св. Х. Д., е казал: „Взимай си отрепката и си заминавай за В. и повече да не сте идвали тука“. С квалификациите от подсъдимия за пострадалата, че същата е „глупачка“ и „отрепка“ несъмнено същият прави в присъствието на пострадалата /като тези обиди са чути от нейната майка, съответно от нейния съпруг и братовчед/ отрицателна оценка за личността на пострадалата, тези думи са обидни от гледна точка на общоприетото им съдържание, засягат честта и достойнството на човека, към който се казват. Подсъдимият К.М. е казал тези думи, като районният съд е направил анализ на доказателствата във връзка с противоречията в същите относно това дали са казани тези думи от подс. М., като правилно е кредитирал изцяло показанията на свидетелите З.

М., Д. Д. и Х. Д., които лично са възприели отправянето на тези думи от подсъдимия, а по делото не са събрани доказателства за това пострадалата да е наричана в този ден от брат си „боклук“, а казаните от него други думи, са свързани със закани срещу личността на пострадалата по отношение на нейното здраве, за което обаче не е било повдигнато обвинение и съответно не е предмет на въззивното производство, като и липсва подадена жалба от частния тъжител срещу оправдателната част на присъдата. Деянието на подсъдимия – отпращането на обидни думи, е при условията на пряк умисъл, защото е съзнавал противоправния му характер /че с неговото извършване нарушава задължението да не вреди другиму, като накърнява честта и достойнството му/, предвиждал е възприемането на обидните от гледна точка на общоприетото им значение думи от пострадалата и че по този начин ще засегне честта и достойнството ѝ, и е искал това да настъпи като резултат от действията му, както и това да стане в присъствието на други лица. За причинените вреди от виновното и противоправно деяние на подсъдимия с казаните от същия на пострадалата обидни думи, които вреди са неимуществени и се изразяват в накърненото чувство за чест и достойнство на тъжителката Д., подсъдимият следва да плати обезщетение, като определеният в обжалваната присъда размер от 500 лева ведно със законната лихва, считано от 16.05.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, с оглед отражението на случилото се на психическото състояние на пострадалата, възприето на мястото и след това от нейния съпруг, като същата е страдала най-вече поради нанесения ѝ побой от подс. М., следва да се приеме, че тази сума възмездява в достатъчна степен пострадалата за неимуществените вреди, които същата е претърпяла поради отправените ѝ в присъствието на други лица обидни думи от нейния брат.

Във връзка с разноските по делото – осъждането на подсъдимия К.М. да заплати по сметка на Районен съд – Благоевград сумата 100 лева общо като дължими държавни такси от по 50 лева за всеки един от двата уважени частично граждански иска, както и 5 лева за служебно издаване на изпълнителен лист, въззивната инстанция намира, че следва да бъде потвърдена присъдата за това.

С оглед направеното искане от повереника на частния тъжител за заплащане на разноските, направени пред първата и въззивната инстанции, съдът намира, че подсъдимият следва да бъде осъден да заплати за

направените разноси за адвокат от частния тъжител по воденото дело, по което са проведени множество съдебни заседания пред районния и окръжния съд суми както следва – 1 000 лв. и 800 лв. като адвокатски хонорар пред районния съд, съответно 700 лв. и 500 лв. като адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция, като поради прекратяване на наказателното производство поради изтекла давност за наказателно преследване на частната тъжителка следва да се възложи заплащането по сметка на РС – Благоевград на направените разноси за експертиза в размер на 60 лв. и за свидетел от 36,23 лв. /сумата от 270 лв. като възнаграждение на в.л. е възложена с определение от районния съд на частния тъжител/ на основание чл. 190, ал. 1 НПК. Предвид основателността на предявените граждански искиове за съответните размери съгласно присъдата на районния съд, която следва да се потвърди в гражданската част, насрочените пред районния съд 26 с.з. в периода от 14.08.2017 г. до 25.02.2021 г., отлагани много пъти по молба на подсъдимия и неговия защитник, като тъжителката и/или нейният повереник са се явили в насрочените 22 съдебни заседания /тъжителката е пътувала за участие по делото от гр. В./, налице е и прекратяване на наказателното производство по делото на районния съд, като определението за това по жалба на повереника на тъжителя е отменено и е продължено наказателното производство, в което са разгледани и предявените граждански искиове; насрочените пред въззивната инстанция в периода от 28.05.2021 г. до 03.12.2021 г. 8 съдебни заседания, 7 от които са отложени по молби на подсъдимия и неговия адвокат, като адвокатът на частния тъжител се е явила в 6 от насрочените с.з., посочените в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения суми като възнаграждение на адвокат при защита по дело на частен тъжител, който е предявил и граждански искиове по делото, както и че при защита по гражданско дело с повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв., дава основание на въззивния съд, въпреки прекратяването на наказателното преследване срещу подсъдимия К.М. поради изтекла давност и частичното уважаване на предявените граждански искиове, че не следва да се намалява дължимото от същия на тъжителя заплатено от последния възнаграждение за адвоката - повереник – 1 800 лв. в районния съд, и 1 200 лв. във въззивната инстанция /или общо 3 000 лв./, именно с оглед продължителността на производството в

насрочени 34 с.з., повечето от които отлагани по молби с различни причини, депозирани от подсъдимия и неговият адвокат, както и предвид посочените в наредбата размери са минимално предвидените възнаграждения за адвокатска защита по граждански дела, продължили във всяка една инстанция повече от две с.з. и с уважен размер съответно от 1 000 лв. и 500 лв. на предявени искиове за неправомерно увреждане.

Изложеното по-горе налага изменение на постановената присъда, като се отмени същата в наказателната ѝ част и се прекрати наказателното производство, водено срещу подс. К.М., потвърди в гражданската част и се възложат направените от районния съд разноски за вещо лице и свидетел на частния тъжител, а подсъдимият бъде осъден да заплати на частния тъжител за направените разноски в производство за адвокат сумата от 3 000 лв.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 4 и т. 6 вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК и чл. 80, ал. 1, т. 5 и ал. 3 във вр. с чл. 81 НК вр. чл. 337, ал. 3 и чл. 338 НПК Благоевградски окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 91714 от 25.02.2021 г. на Районен съд – Благоевград, постановена по н.ч.х.д. № 1369/2017 г. по описа на същия съд, като **ОТМЕНЯВА** същата в наказателната ѝ част и **ПРЕКРАТЯВА** наказателното производство, водено срещу К. М. М. с посочена в присъдата самоличност за извършени съгласно обвинението на 16.05.2017 г. престъпления по чл. 130, ал. 2 НК и по чл. 146, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 НК поради изтекла давност за наказателно преследване, **ПОТВЪРЖДАВА** посочената по-горе присъда в гражданската ѝ част и в частта за разноските като държавна такса за предявените граждански искиове.

ОСЪЖДА К. М. М. да заплати на М. М. Д. за направените от същата разноски за адвокат пред първата и въззивната инстанции сумата от 3 000 лв. /три хиляди лева/.

ОСЪЖДА М. М. Д. да заплати по сметка на РС – Благоевград за направените разноски от бюджета на съда в прекратеното поради изтекла давност наказателно производство сумата от 60 лв. /шестдесет лева/, разноски за вещо лице, и сумата от 36,23 лв. /тридесет и шест лева и двадесет и три

стотинки/, разноси за свидетел.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____